

 BELGIJA

V zakonik tržnega prava je država pred tremi leti vključila tudi poglavje o kolektivni odškodninski tožbi. S tem je postala ena vodilnih celinskih evropskih držav v razvoju tovrstnih tožb. Te se uporabljajo v izrecno naštetih primerih, ki zadevajo varstvo potrošnikov. To omejitev je država uvedla iz izključno pragmatičnih razlogov, in jo označila kot skromen prvi korak k temu, da bi v prihodnje, če bi se rešitev izkazala za ustrezno, prešli tudi na druga področja množičnih oškodovanj. Tožbe lahko vlagajo le pooblaščen potrošniške organizacije in združenja ter neprofitne pravne osebe, ki so neposredno utrpeli kolektivno škodo.

 ŠVEDSKA

Je prva država, ki je uvedla kolektivno tožbo za uveljavljanje denarnih zahtevkov v primeru množičnih oškodovanj. Zakon o skupinskih postopkih pozna za vložitev tožbe tri oblike: zasebno skupinsko tožbo, ki jo lahko vloži vsaka fizična ali pravna oseba, ki je bila oškodovana, in sicer v korist vseh oškodovancev; organizacijsko tožbo, ki jo lahko vloži zasebna organizacija, ko gre za varstvo interesov na področju potrošniškega in okoljskega prava; javno skupinsko tožbo, ki jo lahko vloži pooblaščen državni organ v korist prizadetih oseb. Velika večina tožb (v povprečju ena na leto) izhaja iz prve skupine, torej zasebnih skupinskih tožb.

 POLJSKA

Skupinske tožbe ureja zakon o uveljavljanju zahtevkov v skupinskih postopkih, ki velja sedem let. V praksi je največ potrošniških sporov zoper banke in zavarovalnice, večinoma je tožena država. V prvem letu od uveljavitve zakona je bilo vloženih 40 skupinskih tožb. Državo, so denimo, tožili uvozniki avtomobilov zaradi nepravilno obračunanega davka, žrtve poplav zaradi neprimerne protipoplavne infrastrukture in bolniki s hepatitisom B zaradi malomarnosti države kot lastnice bolnišnic, v katerih so bili oskrbovani. V praksi so pri izvajanju zakona sicer velike težave (kršitve osebnostnih pravic, pomanjkanje izvedencev ...), vendar reforme sistema še ni bilo.